R. WALTHER DARRÉ

De nieuwe grondslag van ons denken

R. WALTHER DARRÉ

DE NIEUWE GRONDSLAG VAN ONS DENKEN

Vertaald door N. KOOY

Met 17 illustraties Gebonden f 1.90

Dat de revolutie, welke de wereld thans doormaakt, het begin is van een nieuwe periode in het menschelijk bestaan, zal wel door niemand ontkend worden. Deze vernieuwing zal ook doordringen tot ons geestesleven. Vele geestelijke goederen zullen anders gewaardeerd worden, dan in de voorbije periode. Vooral onze gebondenheid aan ons voorgeslacht zullen wij met heel andere oogen gaan zien. De kracht van een volk berust in zijn zuivere geaardheid, anders gezegd in de zuiverheid van zijn bloed. „Wat wij zijn en wat wij als volk kunnen worden, bepaalt ons bloed." Deze zienswijze zal de band worden van den nieuwen geestelijken en maatschappelijken opbouw. Aan heel ons denken zullen wij dus een anderen, bij den nieuwen tijd aangepasten grondslag moeten geven. Hoe deze grondslag zal zijn, laat dit interessante, fraai verluchte werkje van R. Walther Darré ons in enkele globale maar overzichtelijke trekken zien.

Dit werk verscheen onder den oorspronkelijken titel: „Neuordnung unseres Denkens"
en werd uitgegeven door: Verlag Blut und Boden, Reichsbauernstadt Goslar.

R. WALTHER DARRÉ

DE NIEUWE GRONDSLAG VAN ONS DENKEN

UITGEVERIJ WESTLAND - AMSTERDAM - 1943

K 967

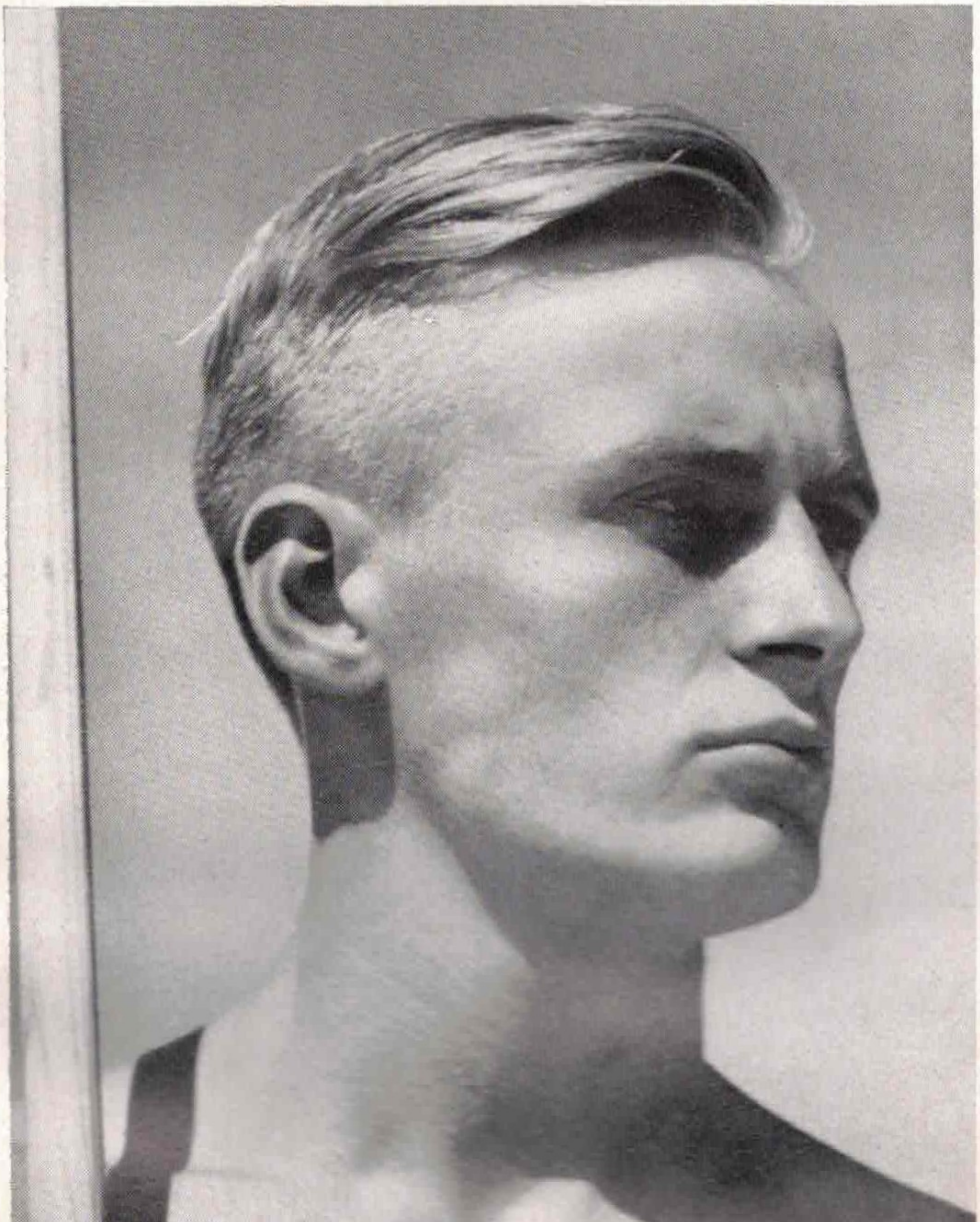

Wel zelden heeft een eeuw zich van den beginne af aan zoo ondubbelzinnig met haar meest principieele taak aangediend als juist onze eeuw. In het jaar 1900 vonden drie geleerden onafhankelijk van elkaar het wetenschappelijk bewijs voor de levenswet van de erfelijkheid van eigenschappen; het waren de Duitschers *v. Tschermak* en *Correns* en de Nederlander *Hugo de Vries*. Deze ontdekkingen deden zij onafhankelijk van elkaar en zonder elkaar te hebben beïnvloed. De geheele wetenschappelijke wereld nam destijds aan deze ontdekkingen deel. Maar slechts weinig geleerden vermoedden reeds de geestelijke omwenteling, welke zij teweeg zouden brengen; zelfs de stoutmoedigste geesten onder hen hebben nauwelijks durven droomen, welken omvang deze geestelijke omwenteling zou aannemen.

De wetenschappelijke wereld had zich nog niet van haar verrassing hersteld, of daar bereikte haar wederom een nieuwigheid, die haar evenzeer verraste, namelijk, dat de ontdekkingen van het jaar 1900 heelemaal niet zoo nieuw waren, maar al eerder waren gevonden; men had er tot nog toe alleen maar niet voldoende aandacht aan ge-

schonken. Reeds 25 jaar tevoren was een andere Duitscher, de Augustijner prelaat Gregorius (Johann) *Mendel,* in den stillen arbeid van den geleerde, met zijn onderzoekingen tot hetzelfde resultaat gekomen als de drie bovengenoemde geleerden, zonder evenwel bij zijn tijdgenooten eenig begrip te ontmoeten. Was men het er tot dusverre niet over eens kunnen worden, wien van de geleerden de eer toekwam, het eerst de levenswet van de erfelijkheid van eigenschappen te hebben ontdekt, thans hoefde men zich hier geen zorg meer over te maken: het was duidelijk, dat deze eer den Augustijner prelaat in Brünn, in Moravië, Gregorius Mendel, toekwam. Derhalve werd men het er over eens, in de toekomst het proces van de erfelijkheid van eigenschappen *„Mendelen"* te noemen, om op deze wijze den roem van deze ontdekking voor altijd aan den naam Mendel te verbinden.

Deze ontdekkingen zouden misschien alleen maar in de natuurwetenschappelijke wereld opzien hebben gebaard, wanneer niet vlak voor het begin van de 20e eeuw een gebeurtenis van dezelfde strekking de geesten van Duitschland in beweging had gebracht. Een Engelschman, die Duitschland tot tweede vaderland koos, had in de Duitsche taal op vernietigende wijze met de geestelijke stroomingen van de ten einde loopende eeuw afgerekend en aangetoond, dat het ras in beginsel aan de geschiedenis vorm geeft; hij had dit zij het dan ook nog niet wetenschappelijk bewezen,

dan toch historisch aangetoond: *Houston Stewart Chamberlain* in zijn werk: „Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts" (De grondslagen van de 19e eeuw). Zijn werk schudde de gemoederen op een wijze, waarvan wij ons nauwelijks meer een voorstelling kunnen vormen, wakker, verlangde een oplossing, vaagde overgeleverde begrippen weg en maakte daarmede eigenlijk pas goed den bodem gereed, om de nieuwe ideeën van ras en bloed te laten kiemen en wortel schieten. Zijn werk werd jaren lang als het ware de bijbel van alle volksche Duitschers.

Hoewel beide gebeurtenissen op verschillend geestelijk niveau door verschillende aanleidingen tegelijkertijd zijn ontstaan, hebben zij op elkaar inwerkend en elkaar wederkeerig bevruchtend, geleid tot een zegetocht van de ras- en bloedgedachte door het geestelijke leven van ons volk, waarvan men zich vroeger geen voorstelling had kunnen maken. Terwijl de theorie van Mendel in ongelooflijk korten tijd de natuurwetenschappelijke wereld veroverde, bracht Chamberlain met zijn „Grundlagen" een ware revolutie teweeg in het geheele denken van de beschaafde wereld. Reeds voor den wereldoorlog van 1914 brachten zoowel de „Grundlagen" als de erfelijkheidsleer, die eensklaps bij het begin der 20e eeuw bekend werden, ons volk in beweging en ook thans nog zijn zij bezig onze wereldbeschouwing en ons denken van den grond af letterlijk onderst boven te keeren en om te vormen.

Met welk een snelheid deze geestelijke ontwikkeling plaatsvindt, blijkt misschien het best hieruit, dat in Duitschland reeds 35 jaar later een wetgeving ontstond, welke tot doel heeft het joodsche bloed uit ons volkslichaam te verwijderen en een erfelijk belast nageslacht te voorkomen. Om het wonder van deze omwenteling in ons denken althans eenigszins te kunnen beoordeelen, denke men zich eens in, dat er thans pas 40 jaren sedert het begin van deze eeuw zijn verloopen, waarvan 20 jaren door een wereldoorlog en binnenlandsche politieke onlusten eigenlijk niet bevorderlijk waren voor een rustige, geestelijke ontwikkeling.

Het is goed en bovendien noodzakelijk zich deze feiten bij gelegenheid te herinneren. Want de buitengewone snelheid, waarmede de conclusies in het erkennen van de erfelijkheid van eigenschappen zich in ons volk verbreiden, brengt met zich mede, dat het de volksgenooten afzonderlijk veelal nog onvoorbereid vindt en hen daardoor kopschuw maakt. Zelfs wanneer men zeker weet of althans begint te vermoeden, dat de nieuwe inzichten in de erfelijkheid iemand midden in de geestelijke omwenteling van zijn tijd plaatsen, is het moeilijk in den maalstroom van deze geestelijke botsingen tot een weldoordacht standpunt te komen.

De schrijver van deze regels erkent, dat het ook hem eerst zoo is gegaan; ook heeft hij nog niemand aangetroffen, wien het anders gegaan is. Zeker, het is bijvoor-

beeld betrekkelijk gemakkelijk te begrijpen, dat het joodsche vraagstuk geen vraagstuk van geloof meer is, maar een van het bloed. Het heele joodsche vraagstuk is daarmede met één slag beantwoord: men kan zich er weliswaar nog mee bezig houden, hoe de joden behandeld moeten worden, maar men hoeft er niet meer over te twisten, of ze door den een of anderen invloed van de omgeving tot Germanen gemaakt kunnen worden; want deze strijdvraag heeft ons volk de geheele 19e eeuw in beroering gehouden. Het is bijvoorbeeld gemakkelijk te begrijpen, dat het heele misdadigersvraagstuk door de nieuwe erfelijkheidsleer in een geheel nieuw licht wordt geplaatst; de echte misdadiger is erfelijk belast, want hij is gebonden aan zijn bloed; uitbreiding van gevangenissen en tuchthuizen is in de toekomst voor een staat slechts het bewijs, dat zijn staatslieden niet bij machte zijn het kruid van het onkruid te onderscheiden en het onkruid te wieden.

Behalve al deze logische gevolgtrekkingen, die als het ware tot zuiveringsprocessen in ons volkslichaam leiden, heeft dit inzicht nog een verheugende zijde, namelijk dat ook de begaafden van ons volk, zijn groote mannen in staat en leger, in economie en kunst, in handel en ambtenarencorps, hun begaafdheden hebben geërfd. Wat ons van dit inzicht zoo bijzonder treft, is de logische gevolgtrekking, die hieruit voortvloeit. Wij hebben dus onze groote mannen niet aan het toeval of aan een bijzondere

genade van de Voorzienigheid te danken, maar onze groote mannen zijn een deel van het erfgoed van ons volk, namelijk van zijn bloed.

Wij loochenen hiermede geenszins de genade Gods op den levensweg van den sterveling, welke hem beschermt en zijn lot bepaalt. Wij verbeelden ons ook niet, dat wij het wonder van een genie kunnen verklaren door het in de erfelijkheid van eigenschappen van zijn voorvaderen alleen te zoeken. Wij ontkennen het bestaan van een boven ons menschen gestelde goddelijke macht niet. Maar wij moeten nu eenmaal vaststellen, dat er in ons volk nog geen genie is aangetroffen, dat zijn genialiteit niet aan eigenschappen en factoren te danken had, welke men eveneens reeds bij zijn voorvaderen kon vaststellen. Met andere woorden: Wij ontkennen niet, dat het genie aan een bijzondere goddelijke genade zijn bestaan dankt, maar wij beweren, dat een genie zich altijd alleen maar in het kader van die eigenschappen kan verwerkelijken, die hij van zijn voorvaderen heeft geërfd.

Dit inzicht werkt opwekkend en verheffend tegelijk, want het maakt ons er van bewust, dat wijzelf, maar ook ons volk, bestaan op grond van eigenschappen, die wij aan het bloed van onze voorvaderen te danken hebben. Daarmede komt alles om ons heen, zoowel ons openbare als ons persoonlijke leven, in een geheel nieuw licht te staan en krijgt het een geheel nieuwe waarde. Want de prestaties van

ons volk in den tegenwoordigen tijd zijn dan ook niet te scheiden van zijn prestaties in zijn verleden. Dit beteekent, wanneer men er grondig over nadenkt, dat de geheele gedachtenwereld van de 19e eeuw, die uitging van een eeuwigen vooruitgang van de menschheid wel juist is ten opzichte van alles, wat wij vermogen uit te vinden en te scheppen, maar dat deze idee van vooruitgang niet opgaat voor ons bloed, daar dit laatste als constante grootheid de begaafdheid van ons volk bepaalt. Wanneer wij heden ten dage als volk nog iets tot stand brengen, dan hebben wij dit te danken aan bloedstroomen, die ook reeds in het geheele verleden werkzaam zijn geweest. Wij zullen in de toekomst slechts evenveel kunnen presteeren en scheppen, als wij door kinderen en kleinkinderen nog over dit bloed zullen beschikken. Doorslaggevend voor het erkennen van:

Volksgemeenschap is bloedsgemeenschap.

Daarmede komen wij tot de essentieele vraag: Wat doen wij eigenlijk om dit niet te vervangen kostbare volksgoed, dat aan ons of ons soort-verwante bloed gebonden is, voor de levenskracht van ons volk te behouden en te vermeerderen?

Want dit is toch duidelijk: Wanneer alle eigenschappen zoozeer van onze voorvaderen afhankelijk zijn, dan kunnen wij er weliswaar over piekeren, aan welke goddelijke ge-

nade onze voorvaderen destijds, in den grauwen oertijd, deze eigenschappen te danken hadden, maar wij kunnen niet in twijfel trekken, dat het ons nu eenmaal niet gegeven is, erfelijke eigenschappen anders dan door het door de levenswet bepaalde proces van verwekking en geboorte te behouden en te vermeerderen. Vooral is er nu geen twijfel meer mogelijk en valt het niet meer te betwisten, dat iedere, maar dan ook iedere aankweeking van erfelijke eigenschappen bij den mensch, welke den schat van begaafdheid van ons bloed zou kunnen verhoogen, in het rijk der sprookjes van werkelijkheidsvreemde dwazen thuishoort. *Wat wij zijn en wat wij als volk nog kunnen worden, bepaalt ons bloed.*

Dergelijke overwegingen en inzichten zijn slechts de logische gevolgtrekking van gegeven wetenschappelijke feiten, welke wij in het begin van deze eeuw deelachtig werden; zij lijken eenvoudig en bijna vanzelfsprekend, maar zij zijn van een alles bewegende stuwkracht, wanneer men ze doordenkt en zich de gevolgen duidelijk voor oogen stelt. Men denke zich toch eens in: De waardevolle en essentieele eigenschappen van ons volk, zijn bloed, zijn een volksgoed, dat slechts eenmaal aanwezig is en niet nieuw kan worden geschapen. Wat zich niet door verwekking en geboorte in stand houdt, is onherroepelijk verloren. Het is precies hetzelfde, wanneer men een kostbaren schat of een kostbaar kleinood gedachteloos in den oceaan zou

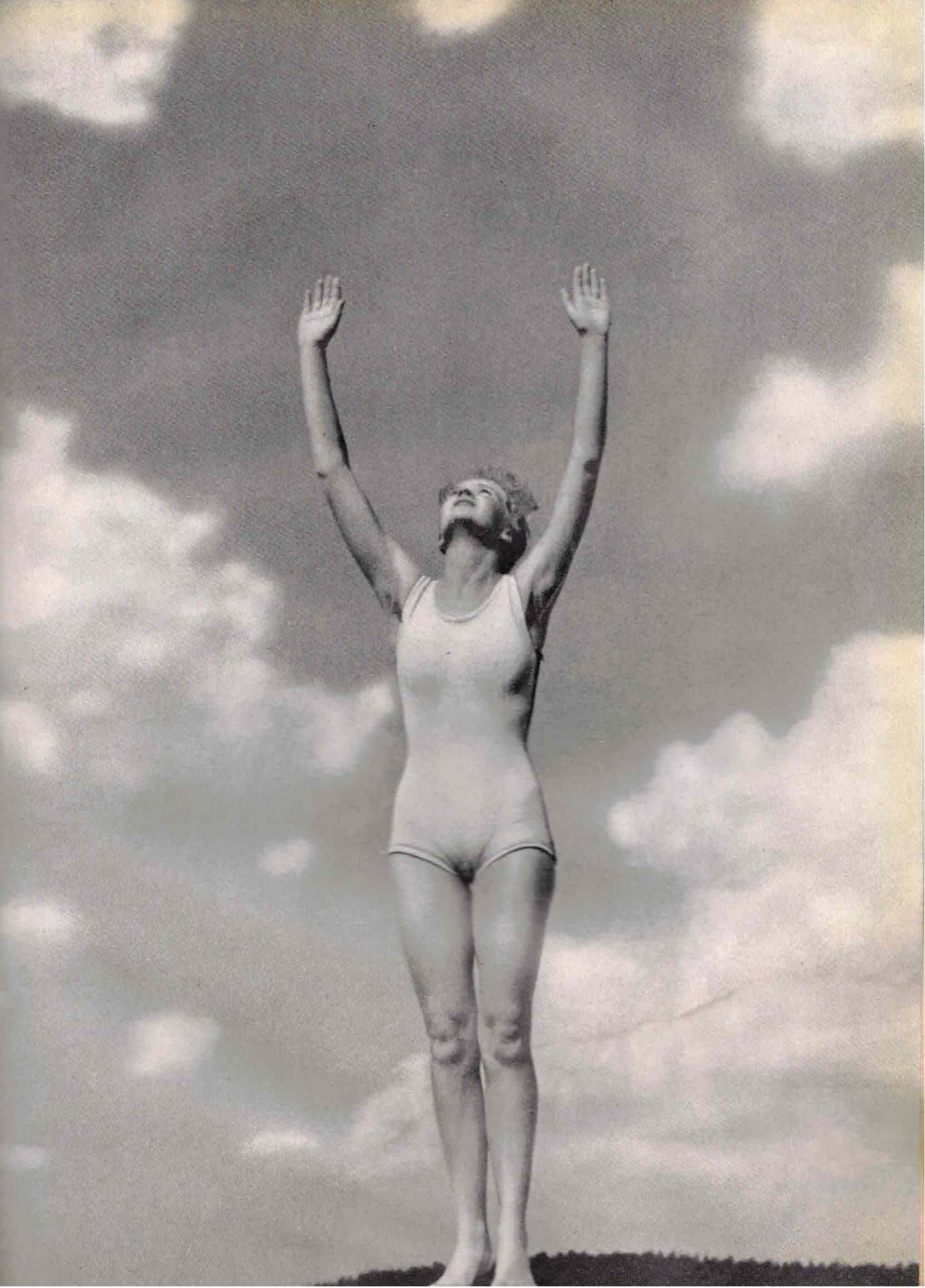

werpen, daar, waar deze het diepst is. Geen macht ter wereld kan deze kleinoodiën weer aan het daglicht brengen; zij zijn voor altijd en onherroepelijk verloren. Precies zoo staat het met den erfelijken aanleg van ons volk, wanneer het zonder nakomelingen sterft. Een man of een vrouw, die hun schatten of kleinoodiën zonder zin en verstand in de zee zouden werpen, zoodat deze voor altijd verloren zijn, mogen wij met recht krankzinnig of dom noemen: hierover zou in het geheel geen twijfel mogelijk zijn! En wie nota bene met de rijkskleinoodiën of andere schatten, die eenig in hun soort zijn en deel uitmaken van onze volkskracht, zoo zou handelen, dien zou zeker een pijnlijke bejegening wegens voor het volk schadelijk gedrag zijn beschoren, als niet het gekkenhuis zich over hem zou ontfermen.

Maar hoe gaan wij om met het veel, veel kostbaarder erfgoed van onze voorouders? Wat doen wij met deze kostbaarheden, die eenig in haar soort zijn en slechts eenmaal geschonken worden, en die onze voorouders ons in onze overgeërfde eigenschappen, in ons bloed, hebben toevertrouwd? Laat een ieder zich dit eens afvragen; laat een ieder eens in zijn omgeving om zich heen zien; het antwoord zal in het algemeen beschamend genoeg uitvallen.

Een mensch laat zich niet in distilleerkolven vervaardigen. Over het geheim van het ontstaan van het leven heeft God een sluier gespreid, dien geen menschenhand ooït vermag op te lichten, al mag de mensch ook de levens-

processen zelf tot in alle bijzonderheden uitvorschen. De belemmering om zoover door te dringen, dat wij den oorsprong van het leven zouden kennen, is immers een van de grondbeginselen van het menschelijke leven zelf en een deel van de orde van ons bestaan, zooals God het op deze wereld heeft geschapen.

Er zijn tegenwoordig vele menschen, die zulke vragen omtrent waarde en verlies van voor het bloed kostbare erfelijke eigenschappen niet tot het einde toe willen doordenken. Zij zeggen: We vinden immers zoo veel uit, we gaan immers op alle mogelijke gebieden zoo prachtig vooruit, waarom zal het dan niet eens een genie gelukken, in een scheikundig laboratorium „erfelijke factoren" te vinden, zooals men toch ook vliegtuigen en treinen, telefoon- en radiotoestellen heeft uitgevonden! Wie dat vraagt, vergeet, dat wij oneindig veel kunnen uitvinden, wat de stoffelijke goederen van deze wereld betreft, maar dat het ons is ontzegd het geheim van het leven te ontdekken. Onze taal zegt het ons overigens ook, dat wij slechts „ont-dekken" of „uit-vinden", wat op de een of andere wijze voordien al aanwezig was, want nu eens „ontdoen wij het van een dek" en een ander maal „vinden" wij het; het is dus al aanwezig, maar tot op dat oogenblik alleen nog maar niet bekend; het wordt dus niet door ons geschapen. Onze groote natuuronderzoekers, onze natuur- en scheikundigen weten dit ook heel goed. Hier zijn grenzen getrokken, die

wij menschen niet vermogen te overschrijden.

Dit is een feit, dat wij nu eenmaal hebben te aanvaarden. Wij mogen nog zoo verrukt zijn van alle uitvindingen en ons aan den technischen vooruitgang van den tijd bedwelmen, maar bij de vraagstukken van het bloed, voorzoover wij hieronder menschelijke erfelijke eigenschappen verstaan, houdt alle enthousiasme over den vooruitgang op. Wat de vragen van het bloed betreft geldt alleen het ons geschonken, het ons door God toevertrouwde erfgoed onzer voorouders.

De eenige en waarachtige rijkdom van ons volk is zijn goede bloed. De stoffelijke goederen van deze wereld kunnen wij als volk en enkeling verliezen; dat is verder niet zoo heel ernstig, zoolang nog het oude bloed voorhanden is, omdat het bloed dit alles altijd weer opnieuw kan scheppen.

Dit nu was de essentieele misrekening van de hoonende overwinnaars van Versailles; zij stonden hun volk, en bovenal het jodendom toe, Duitschland uit te plunderen en dachten het daarmede in het merg te hebben getroffen. Maar zij vergaten het bloed en zij zagen over het hoofd, dat dit bloed opnieuw zou weten te scheppen, wat hun gevoelens van afgunst en minderwaardigheid het hadden ontnomen. Gevaarlijker en werkelijk kenschetsend voor het wezen der dingen was het harde woord van Clemenceau: „Er zijn 20 millioen Duitschers te veel op de wereld!" *Pas*

wanneer de levensbron van het kostbare bloed in ons volk begint op te drogen, dan zal ons volk werkelijk aan waarde verliezen en wordt het in werkelijkheid arm en minderwaardig. Wat de vredesverdragen van Munster in 1648 en van Versailles niet hebben bereikt, namelijk het uitschakelen van Duitschland uit de geschiedenis van Europa, zou een onverschilligheid onzerzijds tegenover de waarden van ons bloed stellig kunnen bereiken.

Steeds weer ontmoet men volksgenooten, die zich zoo gaarne van dit volledig doordenken van onze volksche bestaansvoorwaarden en de werkelijkheid van de waarde van het bloed zouden willen afmaken. Uit een veelal onbewuste, geestelijke gemakzucht zou men zoo gaarne in dierbaar geworden voorstellingen willen blijven volharden: Alles is toch tot het jaar 1940 toe goed gegaan, waarom zou het dan ook in de toekomst niet goed gaan. Wat moeten we toch met die onverkwikkelijkheden, dat nadruk leggen op verantwoordelijke toekomstgedachten over ons volk! Men wil eenvoudig de toekomst niet met verantwoording onder oogen zien, men wil zich aan den vooruitgang en de resultaten van zijn tijdgenooten bedwelmen en denkt zich met een handbeweging over de levenswetten van zijn bloed heen te kunnen zetten.

Wij hebben in den tegenwoordigen tijd het begrip van het volksgoed. Wij hebben het begrip van het voor het volk schadelijke individu. Er zijn snel werkende speciale gerechts-

hoven om het voor het volk schadelijke individu te treffen, wanneer het zich aan het volksgoed vergrijpt. Maar deze maatregelen dienen slechts de zakelijke waarden van onze volkskracht of het behouden van de geestelijke gezondheid van het volk, maar zij dienen zijn waardevolle bloed nog niet. Zeker, sinds de „Neurenberger wetten" zijn er ook op het gebied van het bloed schreden voorwaarts gedaan, omdat voortaan geprobeerd wordt het voor ons gevaarlijke bloed, het bloed van het joodsche volk, van ons volk verre te houden. Dit is ongetwijfeld al een geweldige stap in de goede richting op dit nieuwe gebied van bloedproblemen en een buitengewoon revolutionnair in ons tijdvak ingrijpende daad. Maar de Neurenberger wetten zijn om te beginnen een maatregel, met de bedoeling te voorkomen en zijn nog geen opbouwende maatregel in den zin van vermeerdering van het goede bloed.

Wij willen niet verkeerd begrepen worden: Het is immers altijd zoo, dat op den besten bodem ook het gemeenste onkruid woekert, wanneer het door de voorzorgsmaatregelen van den boer niet wordt gewied of op andere wijze vernietigd. Voor een goeden oogst is het vernietigen en het weren van onkruid al evenzeer noodig als de gebruikelijke bewerking van den akker en de verzorging van het gewas daartoe noodig zijn. Volgens deze vergelijking, aan den boer ontleend, zijn onze jodenwetten een eerste voorwaarde voor het zaaiklaar maken van den akker van ons

bloed, omdat zij ons van het onkruid van het joodsche bloed bevrijden. Maar ons wacht nog de opgave, door behoeden en verzorgen van ons bloed in zekeren zin den akker gereed te maken en aldus ons volk vruchten en oogst te verschaffen.

Wat het behoeden en verzorgen van ons bloed betreft staan wij nog aan het begin. In den aanhef werd er al van gewaagd, dat dit zeer nauw samenhangt met de buitengewoon snelle ontwikkeling van alle vraagstukken, die in dit nieuwe gebied een rol spelen. De nieuwe inzichten ijlen als met reuzenschreden sinds het begin dezer eeuw voort. Maar eerst moeten wij toch innerlijk begrijpen en het voor alles eerst innerlijk leeren verwerken, dat een volledig nieuwe waardebepaling van alle bestaande waarden door de ontdekking der erfelijkheid van eigenschappen, kort gezegd, uit het gezichtspunt van de bloedgedachte gezien, een aanvang heeft genomen, voordat wij over dit vraagstuk met onszelf in het reine zijn gekomen en er volledig mee instemmen. Wij begrijpen pas langzaam, zooals iemand, die slaapdronken nog tusschen slaap en beginnend ontwaken weer tot zichzelven begint te komen en zijn omgeving pas langzaam begrijpt en tot wien het pas langzaam doordringt, dat wij in een nieuwe wereld van inzichten en daarmede ook in een wereld van nieuwe maatstaven zijn aangeland. En het is deze nieuwe gedachtenwereld, die ons schier verwart en benevelt. Maar waarbij wij toch ten deele

vermoeden en ten deele de wetenschappelijke overtuiging krijgen, dat dit de wereld van onze nieuwe werkelijkheid is, waartegenover wij voor onszelf en de buitenwereld ons standpunt moeten bepalen en welke het lot ons heeft opgedragen op de een of andere wijze meester te worden. Uit den doodendans der voorstellingen van een ondergaande gedachtenwereld stijgt nieuw de wereldbeschouwing van de waarde en eeuwigheid van het bloed en zijn heiligheid voor ons volk omhoog.

Het bloed is de eenige rijkdom van ons volk.

Dit is een geweldige stelling, maar tevens ook een vruchtbare. Als een onweder vaart dit inzicht over ons heen. Wat zijn wetten, wat beteekent economie, wat beteekenen uitvindingen, wanneer zij niet in generaties behouden of verder ontwikkelt kunnen worden door het bloed, dat hen eens heeft geschapen. Niets is eeuwig, wat uit de stof van deze wereld is gevormd. Maar het bloed van een volk kan eeuwig worden behouden, wanneer het volk zich tot de levenswetten van zijn bloed wil bekennen en deze wil dienen, d.w.z. zijn leven eraan wil wijden. Wij hebben als het eenige volk van Europa al sinds den tijd der volksverhuizing een duizendjarige, tastbare en onafgebroken geschiedenis. Welke rechtsorde, welke staatsvorm, welk economisch stelsel kan zich erop beroepen in dit duizend-

jarige levensproces van ons volk van beslissende beteekenis te zijn geweest! Wat ons heden nog als volk duurzaamheid en leven geeft, is altijd weer hetzelfde bloed, dat niet alleen den Middeleeuwschen staat heeft opgebouwd, maar zich nu ook opmaakt het Derde Rijk van Adolf Hitler op te bouwen en een nieuw duizendtal jaren tegemoet te voeren. *Hoe ons volksleven wordt ingericht, is niet van belang, maar het bloed van ons volk is alles.*

Bij den vrede van Munster in 1648 en bij den vrede van Versailles in 1919 kon het Duitsche volk alles verliezen, het kon als volk worden vernederd, uitgeplunderd, kortom, het kon allen volkeren der wereld tot spot worden. Het kon zoo diep zinken, dat een Duitscher zich voor zichzelf schaamde. Doch hiermede was niet het laatste woord gesproken. Want het kon zich weer verheffen, omdat het nog over een kern van goed bloed beschikte, welke toereikend was om de wederopstanding van het volk voor te bereiden en tot stand te brengen. Maar: *Van deze kern van goed bloed hangt thans Duitschlands toekomst af.*

Dit erkennen van de onaantastbaarheid van deze eenige waarde van ons volksgoed gaat ons ter harte en doet onzen adem even stokken. Het oogenblik, waarop wij ons bewust worden van de onontkoombaarheid van dit feit, brengt het gemoed van iederen denkenden volksgenoot in beweging.

Maar hoe is het nu met ons gesteld? Zijn wij ons onzen

toestand en alle gevolgen daarvan bewust? Het antwoord is snel te geven; ongetwijfeld: neen! Stellig zijn enkele van ons zich deze feiten bewust en zoeken zij naar een uitweg en naar middelen om de taak, die ons met betrekking tot de toekomst van ons volk is gesteld, meester te worden. Maar dezen enkelingen van ons volk vergaat het als bergtoppen bij het aanbreken van den morgenstond: zij zijn wel de eersten, die de zon bespeuren en zij zullen ook wel het eerst door de zon worden beschenen; maar de nacht wijkt slechts langzaam uit de dalen.

Als wij thans den inventaris van ons erfdeel aan waardevol bloed zouden opmaken, zouden wij er van schrikken. Wij zouden er niet van schrikken, omdat deze inventaris geen nieuwe uitzichten meer biedt, om ons volk ook in de toekomst het leven te waarborgen. O neen, in tegendeel! Wij hebben nog geslachten en bloedswaarden, waarmee welhaast geen ander volk zich met ons kan vergelijken. Maar de schrik slaat ons om het hart over de gedachteloosheid en verregaande lichtzinnigheid, waarmede nog breede kringen van ons volk de kostbare erfmassa, het waardevolle bloed onzer voorouders, laat wegvloeien, zonder dit waardevolle volksgoed in nakomelingen te doen voortleven. Wij prediken in alles wat het bestaan van ons volk betreft, dat het algemeen belang vóór het persoonlijk belang moet gaan. Maar tot het toepassen van dit beginsel op de werkelijk eenige waarde van ons volk, op zijn bloed, gaan wij pas

heel langzaam over; wij komen nauwelijks iets verder dan tot het aan de orde stellen van dit probleem.

Wat de vraagstukken van het bloed betreft, geldt helaas nog en ten deele zelfs wettelijk, dat het persoonlijk belang voor het algemeen belang kan gaan. Slechts langzaam vermag de nationalistische idee van Adolf Hitler hier doorheen te breken. Daar waar wij zoover gekomen zijn, dat we met het wieden zijn begonnen (bijv. wet tot voorkoming van een erfelijk belast nageslacht, Neurenberger wetten enz.) staan de breede lagen van het volk nog zeer terughoudend tegenover dergelijke vraagstukken. Een wetgeving, die de verzorging en vermeerdering van den waardevollen bloedstam van ons volk volgens het beginsel, dat algemeen belang voor persoonlijk belang moet gaan, uitvaardigt, ontbreekt in elk geval nog. De algeheele wijziging van ons geldende recht volgens dit gezichtspunt zou een revolutionnaire daad van de eerste orde zijn.

Wij kunnen echter de problemen van het bloed niet uit den weg gaan, maar moeten de taak, het waardevolle bloed te behoeden, meester zien te worden. Maar het zal ons heel wat innerlijken strijd kosten, voordat wij tot het inzicht zullen zijn gekomen, wat de beteekenis van het bloed is, willen wij eenmaal ook de kracht vinden dit inzicht bij ons volk door desbetreffende maatregelen op het gebied van wetgeving levende werkelijkheid te doen worden. Pas wanneer wij het bloed als voorwaarde, grondslag en uit-

gangspunt van al onze overwegingen maken, kan de ommekeer bij ons volk intreden en een tijd van ontkenning van de bloedgedachte worden tot een tijd van erkenning van de bloedgedachte. Dan pas is met de nieuwe ordening van ons denken een begin gemaakt en heeft onze wereldopvatting zich nieuw uit de levenswet van het bloed vóór de levenswet van het bloed ontwikkeld. Dan zullen wij inzien, dat deze eeuw de eeuw van de bloedidee zal worden, d.w.z. dat het een eeuw is, waarin de vitale wetten van ons volksbestaan opnieuw worden ontdekt.

Vraagt men ons hoe deze nieuwe ordening van ons denken moet beginnen, dan antwoorden wij: niet door spitsvondige uiteenzettingen over het voor en tegen komen wij tot deze nieuwe doelstelling van onze wereldbeschouwing. Wij moeten met de nieuwe ordening van ons denken bij onszelf beginnen. Want alleen wanneer wij innerlijk tot volkomen klaarheid zijn gekomen, kan deze innerlijke klaarheid door middel van onzen wil in passende maatregelen tot uitdrukking komen. Dan pas zullen alle verklaringen aangaande te nemen maatregelen in goede aarde vallen. Wij moeten onze voorstellingswereld bevrijden van alle slakken van traditioneele beschaving en onderwijs, die ons toelaten de bloedgedachte buiten beschouwing te laten. Wat ons openbare leven betreft, op het gebied van wetgeving, op het gebied van economie, van kunst, wetenschap enz. moeten andere opvattingen hierover aan het bloed,

d.w.z. het Germaansche bloed, hun waarde ontleenen. *Wie echter zelfs maar de bloedgedachte loochent, is in de toekomst een vijand van ons volk.*

Wij moeten den Germaanschen mensch op den voorgrond van al onze overwegingen plaatsen. Want deze Germaansche mensch immers is de drager van ons bloed. Dit lijkt maar een heel eenvoudige eisch. Velen zullen dezen eisch wellicht vanzelfsprekend vinden. Niettemin is het een eisch, die de grootste geestelijke omwenteling op alle gebieden van ons openbare leven, in het bijzonder van het staatsrecht, van het publieke en private recht, het economische recht en van de sociale wetgeving, kortom op bijna alle gebieden van ons volksleven, inleidt en bepaalt en er sinds 1933 ook reeds een aanvang mee heeft gemaakt, bepaalde onderdeelen daarvan te verwezenlijken. De gevolgen van deze geestelijke omwenteling zijn echter zoo veelomvattend, dat wij er weliswaar een vaag vermoeden van hebben, maar ze ons toch niet in hun vollen omvang voor kunnen stellen. Men moet vooral niet denken, dat deze nieuwe gedachtenordening, die uitgaat van de bloedgedachte, al gauw haar beslag zal vinden in desbetreffende maatregelen. Daarvoor is de uit de bloedgedachte voortvloeiende herziening van alle traditioneele opvattingen veel te geweldig. Onze eeuw zal misschien maar net toereikend zijn om de geestelijke grondslagen aan te toonen en uit te werken, waarop onze kinderen en kleinkinderen hun

staatkundige maatregelen ter bescherming en vermeerdering van ons waardevolle bloed zullen kunnen opbouwen en rechtvaardigen.

In tweeërlei opzicht echter kunnen wij menschen van thans reeds een begin maken met het uitwerken van deze geestelijke grondslagen.

Ten eerste:

Wij zullen een nieuwe verhouding tot onze voorouders moeten ontwikkelen. Want wat wij aan erfelijke factoren op deze wereld mede brengen, wat wij aan eigenschappen in den strijd om het bestaan vermogen aan den dag te leggen, hebben wij onzen voorouders te danken, van wie wij ze geërfd hebben. Zeker is dat, wat wij ons door kennis en wilskracht in den strijd met de buitenwereld zelven verwerven datgene is, wat ons tot een persoonlijkheid maakt. De omvang van het bewustzijn, d.w.z. het verstand en de wil van den mensch bepalen zijn lot. Maar niettemin zijn de erfelijke factoren, die ons verstand beïnvloeden en welker grenzen zelfs de sterkste wil niet vermag te doorbreken, om op deze wereld een persoonlijkheid te worden, de voorwaarden van ons bestaan en zij worden tegelijk met ons geboren: *Onze erfelijke factoren danken wij onzen voorouders.*

Men kan dit inzicht ook als volgt uitdrukken: *Denkt er aan, dat ge de voorwaarden van Uw bestaan aan Uw voorouders dankt.*

Zeker, wij kunnen het erfgoed van onze voorouders op onverantwoordelijke wijze verkwisten of bewust van onze verantwoordelijkheid in den levensstrijd inzetten; wij kunnen het schenden en in eere houden! In dit opzicht zijn wij ongetwijfeld heer en meester over onzen wil. Hierin heeft God ons toevertrouwd meester van ons lot te mogen zijn en onzen wil te doen gelden. Daarin heeft God ons ver boven het dier verheven. De wil is de goddelijke vonk in ons krachten te ontplooien en scheppend in onze omgeving werkzaam te zijn. Deze wil is echter tweevoudig gebonden: eenerzijds aan de door God op deze wereld ingestelde orde, anderzijds aan de waarde van de geërfde bekwaamheden van de handelende persoonlijkheid. Wij kunnen de grenzen niet overschrijden, welke ons door den erfelijken aanleg van onze voorouders zijn gesteld. En dit mogen wij nooit vergeten, willen wij op den levensweg het succes niet missen! Men moet beide, den wil en den erfelijken aanleg, noch overschatten noch onderschatten; pas door samenwerking van deze beide wordt de mensch een persoonlijkheid.

Wij kunnen onze voorouders echter slechts eeren, als wij hen in ons bewustzijn en in dat van onze nakomelingen doen voortleven. Als wij niet weten, wie en wat onze voorouders zijn geweest, kunnen wij ons van hen ook geen voorstelling vormen en hun nagedachtenis dus ook niet in eere houden.

Het is tegenwoordig gebruikelijk het slotcouplet van het oude zededicht uit de „*Edda*" (67—69) aan te halen:

> Bezit sterft,
> sibben sterven,
> gijzelf sterft evenals zij,
> maar dit weet ik,
> dat eeuwig leeft:
> De dadenroem van den doode.

Hier zou men altijd willen vragen: Als het mij geoorloofd is: *wanneer en door wien?*

Want als de helden zouden vergeten nakomelingen te verwekken, zou ook niemand meer van den roem hunner daden getuigen. Dit wisten de Germanen ten tijde van de Edda ook nog wel degelijk. En vandaar dat het zededicht karakteristiek met het volgende couplet begint:

> Een zoon is beter,
> ook al is hij laat geboren,
> nadat de huisheer is heengegaan.
> Aan den rand van den weg
> staat geen gedenksteen,
> wanneer een nakomeling hem niet plaatst.

Eigenlijk moest men het slotcouplet van het oude zededicht uit de Edda niet meer noemen, zonder zijn voor-

waarde, namelijk het eerste couplet, ook aan te halen.

Menigeen is zich pas sinds 1933 door de wettelijke verplichting van een voorouderbewijs voor het heele rijk bewust geworden, van wien hij eigenlijk afstamt; menigeen is daardoor geheel anders tegenover het verleden komen te staan, maar ook tegenover het heden. Met trots zien thans vele menschen terug op hun voorouders en voelen zij zich weer als een schakel in de keten. Men stelt er weer prijs op zijn voorouders te eeren. Maar de mogelijkheid om de plaatsen te eeren, waar onze voorouders begraven liggen, laat nog veel te wenschen over.

Vele graven zijn thans niet meer terug te vinden, vele alleen maar moeilijk te bereiken, vele tengevolge van nuchtere doelmatige overwegingen opgeruimd. Dit is helaas een feit. En dit feit hebben wij te aanvaarden, omdat het nu eenmaal zoo is.

Wie echter zijn voorouders wil eeren, zal hen ook wel langs een anderen weg kunnen eeren dan alleen door hun graven te onderhouden. Men kan in zijn huis altijd een hoekje aan de nagedachtenis van zijn voorouders wijden. Men kan de stamtafel op deze plek bewaren, ook kan men hier de beeltenissen van zijn voorouders bewaren of ophangen. In stille uren kan men dan op die plekjes een samenspraak met zijn voorouders houden en aan hen rekenschap afleggen. Wie van iets dergelijks in den loop der tijden een vast gebruik maakt en zijn vrijen tijd in dit

stille hoekje van zijn huis doorbrengt, zal weldra bemerken, welk een diepe en duurzame moreele krachtbron hij in dit verantwoording afleggen aan zijn voorouders vindt.

In den grond van de zaak is een dergelijke innerlijke samenspraak voor ons niets nieuws: Onze voorouders hebben het eigenlijk altijd iets heel natuurlijks gevonden dit te doen. In onze taal is nog bewaard gebleven, hoe onze voorouders zich deze samenspraak met hun voorvaderen dachten. De taal brengt alles, wat wij uit onszelf weten, zonder het van uiterlijke omstandigheden te kunnen afleiden, terug op de stem binnen in ons. Onze voorouders geloofden, dat deze innerlijke stem afkomstig is van onze voorvaderen, die aldus bij ons aan het woord komen. Wanneer bijv. in de Duitsche taal de „Ahnen" (voorouders) het woord nemen, dan „ahnen" (in het Nederlandsch te benaderen met: vaag vermoeden, een voorgevoel hebben van) zij iets en noemen het „Ahnung". Of wij menschen van dezen tijd een dergelijk verband willen of kunnen aannemen, speelt geen rol met betrekking tot het feit, dat onze voorouders het verband zoo hebben opgevat en begrepen en onze taal dit verband nog ondubbelzinnig voor ons heeft bewaard.

Het ware hoogelijk te waardeeren, wanneer op onze erfhoeven het gebruik ingang zou vinden, dat de boer en de boerin weer op eigen grond en bodem hun laatste rustplaats zouden vinden. Welk een bron van geestelijke kracht

zullen de nakomelingen erin vinden, wanneer zij in stille wijdingsuren de graven met eerbied naderen en hen gedenken, aan wie zij het leven danken en die vóór hen den akker hebben bewerkt en beheerd. Pas wanneer de ploeg van den boer in de nabijheid van de graven zijner voorouders de aarde klieft, wanneer de boer, zijn voorvaderen indachtig, den arbeid op zijn hoeve verricht en in het bewustzijn, op zijn beurt zelf weer op eigen bodem stamvader te worden, zijn leven volbrengt, zou de idee van bloed en bodem haar eigenlijke wijding kunnen krijgen.

Welk een vreugdevolle gedachte, te weten op eigen grond en bodem, waaraan men zijn levensarbeid wijdde, te worden begraven, door de nakomelingen geëerd, maar zelf op zijn beurt ook weer den nakomelingen zege brengend in den arbeid, die ook eens de arbeid van zijn leven was.

Ten tweede:

Wij zullen ervoor moeten zorgen, dat wij nakomelingen verwekken, die ons waardig zijn of ons overtreffen. Het beginsel: *Bedenkt, dat ge voorouders hebt!,* brengt ook het volgende beginsel met zich mede: *Bedenkt, dat ge stamvader moet worden!*

Hier zijn wij aan het belangrijkste keerpunt van wereldbeschouwing en geesteshouding van deze eeuw gekomen. Want: óf wij beschouwen het inzicht van de beteekenis van het bloed vanuit een ernstig oogpunt en trekken hieruit volkomen koel en zakelijk de gevolgtrekkingen met het

oog op het nageslacht van ons volk en schrikken eventueel ook niet voor geheel nieuwe, óf wij spelen dit niet meer klaar, en dan beteekent dit middelen en wegen terug, het eind van de geschiedenis van ons volk. Wie in deze eeuw van de erfelijkheidsleer dergelijke logische gevolgtrekkingen niet tot het einde toe vermag door te denken, wil óf niet denken volgens de levenswet óf hij schrikt uit geestelijke lafheid terug voor logische gevolgtrekkingen, die hem onaangenaam zijn; wellicht schrikt hij alleen maar voor zulke gedachten terug, omdat zij nieuw en niet gebruikelijk zijn. Een ijzeren wet van ons volk is ook: Wij zouden geen geschiedenis hebben zonder voldoende Germaansch bloed!

Wanneer de bloedgedachte uitgangspunt van onze wereldbeschouwing moet worden, dan zal het kind weer de zin en het doel van ons leven moeten worden: *Op de kinderen van ons bloed komt het aan!* Want als het bloed de eenige, waarachtige rijkdom van ons volk is, zijn zijn kinderen ook de eenige waarborg voor zijn levende eeuwigheid. Wanneer wij dit vaststellen, staan wij reeds midden in de geestelijke omwenteling van onzen tijd, in een omwenteling, die wellicht de meest revolutionnaire, die denkbaar is, genoemd kan worden.

Wij hebben ons eraan gewend over opkomst en ondergang van volkeren te spreken, als over iets, waaraan niets valt te veranderen. In het bijzonder sinds Spengler's werk „Untergang des Abendlandes" (Ondergang van het avond-

land) is op dezen gedachtengang gewoonweg een wetenschappelijke school opgebouwd, welke volkeren evenals individuen laat ontstaan, rijpen en ondergaan. Het foutieve uitgangspunt van de gedachtenwereld van deze school wordt eigenlijk alleen al door de geschiedenis van het Duitsche Rijk bewezen. Want wanneer wij ons thans weer midden in een wereldoorlog bevinden, komt dit toch zeker niet, omdat wij reeds duidelijk zichtbaar aan het verouderen zijn, maar omdat de wereld het Duitsche volk zijn levenskracht benijdt. Ons volk is echter historisch het oudste volk van Europa, als men het tijdstip van de invoering van het Christendom onder de Germanen als maatstaf neemt. En de volken, die ons bestrijden, zijn alle historisch van jongeren datum. Het ontstaan van deze wereldoorlog wortelt in volksche voorwaarden, welke in tegenspraak zijn met de theorie van Spengler.

Het duidelijkste bewijs tegen de opvatting, dat volkeren evenals individuen sterfelijk zouden zijn, is echter China. Dit volk leeft al duizenden jaren lang en zal waarschijnlijk nog wel duizenden jaren leven. Juist bij dit volk echter zijn in dit verband oorzaak en werking van dit verschijnsel duidelijk zichtbaar. Doordat de zedeleer van Confucius het verwekken van een talrijk nageslacht met het doel de vereering der voorvaderen te waarborgen tot grondslag en voorwaarde van de Chineesche wereldbeschouwing maakte, verzekerde Confucius zijn volk door een uitgebreide kinder-

schaar de levende eeuwigheid. Daarin ligt het geheim van de overvloeiende levenskracht van het Chineesche volk besloten, dat onafhankelijk van staatkundige vormen of politieke schokken sterk in aantal toeneemt en daarmede alle slagen van het lot, verwoesting en verlies, spelenderwijze weer uitwischt. Het Chineesche volk met de zedeleer van Confucius weerlegt de theorie van Oswald Spengler.

Op geheel dezelfde wijze heeft in Japan de vereering der voorouders in het Shintoisme gewerkt. Ook het Japansche volk is duizenden jaren lang levend en energiek gebleven tengevolge van zijn vereering der voorouders. De Japanners hebben geslachten, wier geschreven familiegeschiedenis veel langere tijdvakken teruggaat, dan waarvoor wij met het intreden van de Kimbren en Teutonen in de geschiedenis over historische bronnen beschikken. Men stelle zich bij wijze van vergelijking eens voor, dat de nakomelingen van Herman den Cherusker, nog heden op de voorouderlijke hoeve zouden zitten, waarop de vorst der Cherusker was geboren, en zij nog de boeken van hun grooten voorvader bewaarden. Uit een dergelijk voorbeeld kan men zich eenigszins een voorstelling vormen van de zedelijke kracht, welke bij de Japanners uitgaat van familieoverlevering en vereering der voorouders.

Als wij als volk werkelijk een nieuwe duizendjarige geschiedenis tegemoet willen gaan, moeten wij de vraagstukken van de instandhouding van het volk — en dit zijn

problemen over ons nageslacht — geheel opnieuw leeren bezien. Wij moeten dan evenals de Chineezen en Japanners het verwekken en het resultaat van deze verwekking, het kind, wederom hecht in onze wereldopvatting opnemen en het heele probleem van het kind richten op de levende eeuwigheid van ons volk.

Onze tijd lijdt aan het verschijnsel, dat wij in alle vraagstukken betreffende het kind te veel waarde aan de uiterlijkheden, welke met de verwekking van het kind verband houden, hechten, maar de vrucht van de verwekking, het kind namelijk, niet uitsluitend tot waardemeter van al onze overwegingen in dit vraagstuk maken. Men zal niet kunnen bestrijden, dat het volgens de algemeene opvatting van thans voor vele menschen belangrijker is vast te stellen, onder welke omstandigheden een kind werd geboren, dan bijvoorbeeld naar de erfelijke waarde van een kind te vragen. De vraag „echtelijk" of „buitenechtelijk" geboren speelt bijvoorbeeld nog een groote rol, veelal zelfs de beslissende rol. Er zijn maar weinig menschen, die in de eerste plaats vragen naar de erfelijke waarde van een kind, voordat zij de omstandigheden, waaronder het geboren werd, aan een oordeel onderwerpen. Ook wanneer de volksgemeenschap niet onverschillig mag en kan staan ten aanzien van wat in dezen zedelijk en oorbaar is, geeft voor de volksgemeenschap toch slechts de bloedwaarde van het geboren kind den doorslag, daar dit eens als vol-

wassen mensch een lid van de volksgemeenschap zal zijn.

Dit wordt hier slechts vastgesteld om te laten zien, hoe het staat met onze opvattingen over de problemen betreffende het kind. Hiermede wordt geenszins het begrip huwelijk verdoezeld of een pleidooi gehouden voor de buitenechtelijkheid. Het woord „Ehe" (echt, huwelijk) heeft oorspronkelijk zijn inhoud gekregen van het woord „Ewigkeit" (eeuwigheid). Het huwelijk was voor onze voorouders een begrip en een instelling om een geslacht eeuwig in een reeks van geslachten te doen voortleven, d.w.z. voor de eeuwigheid levend te behouden. De zin en het doel van het oude huwelijk was het kind. Dit komt ook nog ondubbelzinnig tot uitdrukking in de oude landswetten.

Pas het in het jaar 1900 ingevoerde burgerlijk wetboek heeft met zijn spitsvondige stellingen van een ons in wezen vreemd recht het kind als doel van het huwelijk ten gunste van de Ik-instelling der beide echtgenooten achtergesteld. Het liberalisme als wereldbeschouwing heeft ook in dezen alles een geheel andere waarde gegeven en het persoonlijk belang boven het algemeen belang laten gaan. Ook wat betreft het probleem van het huwelijk zal het erop aankomen, dat het beginsel „Algemeen belang gaat voor persoonlijk belang" richtsnoer van ons denken wordt.

In dit verband zij erop gewezen, dat de huidige literatuur welke het egoïsme ten grondslag legt aan de betrekkingen der geslachten tot elkander gebaseerd is op de algeheele

omwenteling van gevoelsleven en wereldbeschouwing, zooals deze door het liberale tijdperk werd teweeggebracht. Er is een fundamenteel onderscheid in de zienswijze of men in het huwelijk een taak ziet, die twee menschen tot voortplanting van hun bloed hebben te vervullen, of dat men in het huwelijk een instelling ziet, welke moet dienen tot bevrediging van de verlangens van twee menschen, onverschillig of het in geestelijk of lichamelijk opzicht is. De weg voor den vloed van moderne romans was pas goed vrij, toen het gevoel van de minnenden voor elkaar hoofdzaak, de vrucht van hun liefde echter, het kind, van ondergeschikt of zelfs van geen belang werd.

Ongetwijfeld heeft deze liberale ontwikkeling van ons gevoelsleven ook haar goede zijde gehad, waarschijnlijk moest zij er zelfs zijn om verstarde vormen van ons maatschappelijk leven in onze volksgemeenschap te doorbreken en daarmede den weg vrij te maken voor de opvattingen, die met de levenswet in overeenstemming zijn. Boven allen twijfel verheven staat echter ook, dat het overschatten van de eigen Ikheid bij alle problemen van de liefde het huwelijk hierdoor veelal pas heeft doen worden, tot wat wij er thans helaas zoo dikwijls van zien. De huwelijken van tegenwoordig maken vaak den indruk, alsof de door God gegeven geslachtsdrift als het ware alleen maar toegestaan was, voorzoover de maatschappelijke verhoudingen met haar

conventioneele opvattingen dit tolereeren, omdat men geen anderen uitweg meer wist. Wie zich uitspreekt voor het bloed, kan een dergelijk conventioneel huwelijk, gebaseerd op opvattingen, die op het individu zijn ingesteld, alleen maar als onzedelijk opvatten, voorzoover het om gezondheidsredenen niet noodzakelijk is.

Als men zulke conventioneele huwelijken, welke ons inhoudsloos voorkomen, in het openbare leven als rechtsgeldig erkent — en dat doen wij tegenwoordig — dan moet men er zich ook niet over verwonderen, dat de problemen van echtscheiding en afkeer van het huwelijk hand over hand toenemen. De zin van het huwelijk is verloren gegaan en de grondbeginselen van het recht eveneens. Want het komt er hierbij meer op aan, in welke wereldbeschouwing de bronnen van het geldende recht te vinden zijn dan op de geldende rechtsnorm zelve. Als men toestaat, dat alleen maar de instelling op het eigen Ik twee menschen in het huwelijk vereenigt, en beide menschen het huwelijk niet meer als een aan hun bloed gestelde taak opvatten, dan is het ook niet in te zien, waarom zulke menschen niet uit elkaar zouden gaan, als zij hun verlangens hebben bevredigd en er van hun verhouding niets nieuws meer valt te verwachten. Tot het uiterste doorgedacht kan men het dan ook eigenlijk niet meer veroordeelen, als het samenkomen van man en vrouw wordt gezocht op wegen, waarbij men zelfs niet eens meer den omslag van een echtverbinte-

nis of een scheiding hoeft te maken.

Wie hier verbetering in wil brengen en wil genezen, moet het kwaad met wortel en tak uitroeien en mag zich er niet mee tevreden stellen, dat hij over de verschijnselen van het kwaad te keer gaat. Wij moeten het liberalisme ook in de onderlinge verhouding van man en vrouw overwinnen en het huwelijk naar nationaal-socialistische grondbeginselen inrichten, d.w.z. wij moeten het huwelijk wederom als een instelling opvatten, die geroepen is de levende eeuwigheid van ons volk te waarborgen en die niet meer het egoïstische eigenbelang dient. Dan zal de waardeering voor het huwelijk bij ons volk weer in aanzien stijgen en zullen vele verfoeilijke verschijnselen, die wij tegenwoordig zien, vanzelf verdwijnen. Wanneer het huidige huwelijk dus veelal niet meer aan zijn ouden zin en zijn oude doel beantwoordt, heeft het huwelijk als zoodanig hieraan geen schuld. Maar onszelf treft schuld, dat het huwelijk zijn beteekenis is gaan verliezen en tot een uiterlijkheid is verlaagd. Deze noodlottige ontwikkeling is door het liberalisme als wereldbeschouwing ingeleid, en het geldende recht heeft haar bekrachtigd. Onze taak nu is het aan het huwelijk weer zijn ouden zin en zijn doel terug te geven, d.w.z. het weer in dienst van de reeks der geslachten te stellen. Het kind moet weer tot zin en doel van het huwelijk worden en daarmede moet het huwelijk weer zijn oude plaats in het volksleven krijgen.

Ons volk is er innerlijk wel van doordrongen, dat in dit opzicht een en ander niet in orde is:

Ons volk zoekt het kind weer!

Ons volk wordt hierbij door een heel zeker levensgevoel geleid. Ons volk voelt, dat zoowel zijn oude kultuur als ook zijn tegenwoordige prestaties uitsluitend berusten op eigenschappen, die het aan zijn eigen bloed of aan bloedwaarden dankt, welke in soort aan het zijne gelijk of er althans aan verwant zijn. En ons volk voelt ook, dat het zijn kultuurhoogte slechts dan kan behouden en zijn plaats in Europa slechts dan kan handhaven, wanneer het dit scheppende bloed in stand houdt. Dit bloed krijgt in ons volksbestaan echter pas reëele waarde door het aantal en het gehalte der kinderen, die uit zijn bloed worden geboren. Men zou het ook met een economisch begrip aldus uit kunnen drukken, dat die erfelijke eigenschappen, die zich niet in kinderen laten verwerkelijken, beschouwd kunnen worden als beleggingen, die geen rente afwerpen.

Ons volk wil weer een kinderrijk volk worden, omdat het heel zeker voelt, dat de eenige waarachtige en onvergankelijke rijkdom, die het zijn nakomelingen kan nalaten, een groot aantal waardevolle en gezonde kinderen en kleinkinderen is, die op hun beurt onze erfenis door middel van hun eigenschappen levend kunnen behouden.

Er worden tegenwoordig velerlei wegen overwogen en aanbevolen om de Germaansche landen weer tot kinderrijke landen te maken. Een groot aantal menschen deinst terug voor het verbijsterende nieuwe van deze taak en meent bij de waardeering van het huwelijk alle heil in een krampachtig vasthouden aan overgeleverde doch conventioneele opvattingen te zien. Men staart zich blind op „den goeden ouden tijd" en denkt in een op de spits gedreven waardeering van de uiterlijkheden van een huwelijk het wondermiddel te hebben gevonden om weer tot de verheugende toestanden van gelukkige, kinderrijke gezinnen te kunnen komen. In deze kringen ziet men over het hoofd, dat men den leegen dop vereert en vergeet, dat de pit hoofdzaak is, wil er een boom uit groeien; wat heeft men aan een leegen dop! Ook vergeet men in deze kringen, dat de goede oude tijd heelemaal niet zoo goed kan zijn geweest, anders zou hij ons niet als erfenis in een toestand hebben achtergelaten, waarin wij moeizaam pas weer de middelen en wegen moeten zoeken, om den rijken kinderzegen van een huwelijk tot uitgangspunt van ons volksbewustzijn te doen worden. Het zich vastklemmen aan de uiterlijkheden van de huwelijksvormen geeft ons niet die zedelijkheid terug, welke het huwelijk weer kinderrijk maakt. Niet op de formaliteit van een echtverbintenis komt het aan, maar op de werkelijke waarde, welke een huwelijk voor ons volk heeft. Wij moeten het huwelijk zijn ouden zin en doel hergeven.

Van dit standpunt uit kan het huwelijk als volksverantwoordelijke instelling weer tot nieuw leven worden gebracht, want dit is de eenige maatstaf voor het waardeeren van een huwelijk De opperste wet moet weer worden:

Zin en doel van het huwelijk is het kind!

Langs een anderen weg, die tegenwoordig ook dikwijls wordt besproken, kan men weliswaar ook de geboorten bevorderen, maar deze weg bevredigt nog niet, wat zijn voorwaarden betreft. Wij bedoelen de opvattingen van hen, die een ongehuwde moeder niet meer willen declasseeren, als men vanuit het standpunt van het volk meent haar kind te kunnen aanvaarden. Dit is met betrekking tot de vraag van het buitenechtelijke kind ongetwijfeld een groote vooruitgang, maar daarmede is nog geen duidelijk standpunt ten opzichte van de vraag van de ongehuwde moeder zelve bereikt. Deze opvatting zou eerder kwetsend dan opbeurend voor de ongehuwde moeder kunnen zijn, omdat men — misschien onbewust — blijft steken in het brandmerken van de daad der ongehuwde moeder en men in zekere mate alleen maar uit volksverantwoordelijk gevoel tegenover het kind de ongehuwde moeder bij wijze van spreken op den koop toe neemt. Een dergelijk standpunt, dat op de bloedgedachte berust, is zeer zeker tegenover de volksgemeenschap beter verantwoord en ook rechtvaar-

diger dan de houding van diegenen, die het buitenechtelijke kind alleen van het standpunt van het formeele huwelijk uit beoordeelen en het derhalve voetstoots verwerpen. Ook deze houding blijft echter toch nog een halfheid, omdat zij er weliswaar toe komt het kind te erkennen, maar tegenover de moeder geen duidelijk standpunt inneemt. En deze ondoordachte halfheid in de opvatting omtrent het buitenechtelijke kind, wordt zeer duidelijk gevoeld: toegejuicht door die ongehuwde moeders, die uit gedachtelooze lichtzinnigheid een kind het leven schonken, maar met bitterheid door die meisjes van het goede soort, die in het volle bewustzijn van de gevolgen van hun stap aan één of zelfs meer kinderen het leven schenken, omdat het lot aan henzelven de mogelijkheid onthield in een huwelijk den zin van hun vrouw-zijn te vervullen en in kinderen het geërfde bloed te doen voortleven.

Ook over een derden weg naar voornoemd doel, wordt tegenwoordig veel gesproken. Deze weg lijkt heel eenvoudig, maar hij zou ook makkelijk een noodlottige kunnen worden. Bedoeld wordt het volgende: het komt ongeveer hier op neer, dat men zegt, dat het loochenen van de geslachtsdrift als zoodanig zou getuigen van gemis aan werkelijkheidszin; men beweert nu, dat elk jong meisje vroeg of laat op de een of andere wijze eens een man vindt. Hier rekent men dus op en hierdoor laat men zich verder bij zijn overwegingen leiden. Men neemt de ver-

houdingen in zekeren zin zooals ze zijn. En nu typeert men den stand van zaken volkomen juist, zeggende dat ieder mensch in de maatschappij wel weet, wat er op de wereld te koop is en zich erin schikt, maar dat men desalniettemin dadelijk klaar staat om te veroordeelen, zoodra de door God gewilde vrucht van een aldus samenkomen van man en vrouw in een kind zichtbaar wordt. Hier nu wil men ingrijpen, doch niet zoo, dat men de onderlinge verhouding van man en vrouw, die men op den koop toe moet nemen, bestrijdt, maar door ernaar te streven, dat de misschien wel betreurenswaardige, doch niet weg te redeneeren gebeurtenis, voor het volk als geheel als het ware door de daaruit voortvloeiende geboorten ten nutte wordt gemaakt. Het belangrijkste van deze opvatting is ongetwijfeld de moed, die noodig is om tot dit standpunt te komen. Want het is boven allen twijfel verheven, dat de tegenwoordige houding van de maatschappij, welke de verhoudingen tusschen de sexen in geslachtelijk opzicht stilzwijgend accepteert, maar het buitenechtelijke kind verwerpt, weerzinwekkende huichelarij is. Het is derhalve noodzakelijk hier een duidelijk voor of tegen te eischen: óf men laat deze opvattingen varen óf men erkent de kinderen, die het gevolg zijn van deze verhoudingen. Maar toch komt het ons voor, dat ook hiermede nog niet het belangrijkste van dit probleem en al wat het met zich meebrengt is gezien.

Het is eenvoudig een levenswet dat, hoe hooger de ont-

wikkeling van een soort is, destemeer de jongen verzorgd moeten worden, willen zij opgroeien en gedijen. Overgedragen op het waardevolle bloed van ons volk, beteekent dit: het komt er niet in de eerste plaats op aan, als het ware vast te stellen, dat er een vrij geslachtelijk verkeer bestaat en dan hiervan uitgaande als tegenprestatie de geboorte van kinderen te verlangen. De belangrijkste taak is veeleer de bescherming van moeder en kind tot dit volwassen is. Indien wij inderdaad meenen ons op bovengenoemd standpunt te kunnen stellen, moet het ons duidelijk voor oogen staan, wat er aan een dergelijke taak vastzit.

Een kind wordt niet alleen maar geboren en op de een of andere manier opgevoed om een mensch te kunnen worden. Een kind wil verzorgd worden en heeft ook geestelijke verzorging noodig, zoo mogelijk van beide ouders, doch in ieder geval van zijn moeder, om geestelijk tot een volwaardig mensch te rijpen.

Dit alles staat of valt met den wil van de volksgemeenschap, de ongehuwde moeder en haar kind al of niet te erkennen Ontwikkelt zich geen gerechtvaardigde en als zedelijk erkende verhouding tusschen de volksgemeenschap en de ongehuwde moeder, dan geeft het ook niet of wij sommige richtlijnen al aanvaarden, want dan zijn deze richtlijnen in de gedachtenwereld van de volksgemeenschap toch maar onzedelijk.

Nationaalsocialisme beteekent zorg voor het bloed en dus zorg voor het kind; liberalisme is en blijft een op het eigen Ik ingestelde verhouding der geslachten onderling. Of wij zijn nationaalsocialist, of wij zijn het niet. Erkent men dit grondbeginsel, dan blijft er nog maar een uitweg uit deze tegenstrijdigheid van meeningen over. Wij moeten langs den weg van een nieuwe ordening van ons denken een nieuwe verhouding tot het kind vinden. Wij moeten ons op het standpunt stellen, dat onze erkenning van de bloedgedachte de erkenning van het kind verlangt, wil al het gepraat over de bloedgedachte niet alleen maar lippenvroomheid blijven. Maar — en deze gedachte is doorslaggevend — wij spreken ons niet zoo maar voor elk kind uit, maar in overeenstemming met de inzichten van deze eeuw en in het bewustzijn van de onvervangbaarheid van ons waardevol bloed, alleen

voor het tegenover onze voorouders verantwoorde kind.

Het in onze volksgemeenschap geboren kind moeten wij voor onze voorouders kunnen verantwoorden. Dit is de zedelijke eisch van onzen tijd. Als het kind door beide ouders voor de voorouders kan worden verantwoord, is het kind en zijn moeder ons heilig. Onder welke uiterlijke omstandigheden de geboorte van een dergelijk kind plaats vond, is een vraag van ondergeschikt belang.

Huwelijken, die bewust kinderloos worden gehouden, voorzooverre gezondheidsredenen dit niet noodzakelijk maken, of huwelijken, waarvan kinderen het gevolg zijn die men niet voor zijn voorouders kan verantwoorden, hebben voor ons dan ook niet meer waarde dan de onverantwoordelijke verwekking van een kind van minderwaardige soort of zelfs van vreemd bloed.

Wij gelooven, dat het begrip „het tegenover onze voorouders verantwoorde kind" maatstaf kan zijn om in den huidigen warwinkel van meeningen over de problemen omtrent het buitenechtelijke kind te komen tot een goed gefundeerd standpunt en het scheppen van nieuwe grondslagen, welke kunnen dienen voor den opbouw van een zedelijkheid, die bij ons bloed past en tegenover ons bloed verantwoord is.

Een tegenover onze voorouders verantwoord kind beteekent de principieele erkenning van bewuste selectie. Want als men een kind tegenover zijn voorouders wil kunnen verantwoorden, moet dit ook onder voorwaarden geboren zijn, die het voor de voorouders kunnen laten bestaan.

Bewuste selectie is toegepaste wetenschap van de erfelijkheid.

Nu wij in onze eeuw hebben geleerd, dat er erfelijkheid

van menschelijke eigenschappen bestaat, volgt hieruit voor ons gezond menschelijke verstand, dat wij ons dan ook aan de wetten der bewuste selectie hebben te onderwerpen. Mocht de gedachte om ook op menschen selectie te willen toepassen een kwart eeuw geleden, ja zelfs tot in onzen tijd nog, een bijsmaak van minderwaardigheid hebben gehad, thans dwingen de nieuwe inzichten over de erfelijkheid en tevens het bewustzijn van de heiligheid van ons bloed ons de bewuste selectie tot grondslag van ons staatkundig denken te verheffen. *Bewuste selectie als toegepaste wetenschap van de erfelijkheid moet het hoogste doel van een vooruitstrevend menschdom worden: Dit is de taak van onzen tijd.*

Als Nietzsche profetisch verlangde: „Gij zult U niet vóórtplanten, maar omhóóg", dan beteekent zijn profetische verwachting thans voor ons een bewuste houding, die tevens plichten met zich medebrengt tegenover ons volk en ons bloed. Men kan vrijwel met zekerheid voorspellen, dat de 20e eeuw niet de eeuw van techniek zal zijn. Daarentegen zullen de bloedgedachte en de kennis van de erfelijkheid de dragende gedachten van onze eeuw zijn en er tenslotte hun stempel op drukken. In den eisch van een voor de voorouders verantwoorde selectie en in de erkenning daarvan door ons volk, zal deze eeuw zijn geestesmerk vinden.

Door de Voorzienigheid is het beschikt, dat het zaad

van den man in den schoot der vrouw tot een kiem wordt, waaruit de vrucht zich ontwikkelt en tenslotte een nieuwe mensch ontstaat. In den eeuwigen kringloop van het Zijn voltrekt zich deze wet tot het in stand houden van de soort. De vrouw is als de akker, dien de zaaier noodig heeft om het koren te laten groeien. En zooals de akker de hoedanigheid van de vrucht bepaalt, bepaalt de vrouw de waarde van het kind. Zeker, ook een goede akker versaagt, wanneer hij slecht wordt bebouwd of slecht zaad ontvangt; maar het staat ook vast, dat het beste zaad niets vermag, als de akker niet deugt. Men kan ook een andere vergelijking kiezen: Zooals een goede spiegel het beeld goed en een slechte spiegel het beeld slecht weergeeft, bepaalt het bloed van de moeder het wezen van het kind. Het bloed van de moeder bepaalt of de vader zich in zijn zoon terugvindt. Als het bloed van de moeder goed is, zal de vader zichzelf terugvinden of zelfs in versterkte mate; als het bloed van de moeder minderwaardig, ziek of ondeugdelijk was, zal de zoon den vader niet bereiken of hem zelfs te schande maken.

Daar dit alles nu eenmaal zoo is, moet voor ons de vrouw van de goede soort, het gezonde meisje met waardevol bloed, weer worden, wat zij onzen voorouders reeds was: heilig! Het woord „heilig" zegt, dat het ons *„heil"* brengt: zooals „machtig" ons de „macht" en „toornig" ons den „toorn" brengt. Het gezonde meisje van goede soort

moet ons weer heil brengen. In haar willen wij de schoonste uitdrukking van ons eigen bloed vereeren, omdat zij de vruchten der toekomst in zich draagt. Wie zich op onverantwoordelijke wijze aan haar vergrijpt, is een volksschadelijk individu: Ook dit moet een wet van den nieuwen tijd worden.

Al deze geheel nieuwe gezichtspunten vereischen een nieuwe ordening van ons denken, welke niet ruim genoeg kan zijn. Een voorbeeld: Tot het uiterste doordacht is dan de gezonde schoonheid van de rechtgeaarde vrouw van ons bloed niet meer alleen een zaak van aesthetischen smaak of van egoïstisch kunstgenot, maar zij wordt tot uitdrukking van onze in ons bloed verankerde heiligste goederen. Schoonheid als uitdrukking van de soort is hiermede tegelijkertijd taak en verplichting. De opvoeding van de volksgenooten tot het inzicht in rechtgeaarde schoonheid en de erkenning daarvan zelve wordt daarmede een der edele doelstellingen van den staat, die des te omvangrijker zal zijn, naarmate de idee van den staat meer uitsluitend op de veredeling van het bloed van zijn volk is gericht.

Wij willen niet verkeerd worden begrepen: Al spreken wij ons uit voor de rechtgeaarde schoonheid van onze soort als zijnde een taak, welke het bloed van ons volk ons oplegt, dan wil dat niet zeggen, dat wij de ziel loochenen. Wij gelooven, dat de ziel evenzeer als het lichaam door

de soort is bepaald. Want hoe is het anders te verklaren, dat er lafaards en helden, vaderlandslooze lieden en van hun plicht bewuste landverdedigers zijn! Pas door de levende eenheid van lichaam en ziel ontstaat het bewustzijn als begin en grondslag van het menschelijk verstand en het scheppende vernuft. Uit het bewustzijn vormt de mensch pas de hem omgevende wereld tot die ordening, waartoe zijn innerlijke stem hem maant en welke dan ook ongetwijfeld uit zijn diepste wezen komt.

Wij loochenen derhalve de ziel niet, wanneer wij het lichaam erkennen. Beiden kennen wij het aandeel toe, dat zij hebben bij het tot stand komen van den geheelen mensch van zijn soort. Een edele ziel kan een onedel lichaam doorstralen en dit zijn glans verleenen, een edel lichaam zonder een edele ziel zal onaangenaam aandoen: het een moge vreugde verschaffen, het ander zal pijnlijk aandoen. Dergelijke feiten mogen bij de waardeering van het lot van den enkeling een groote rol spelen, ja, zij vermogen hierbij zelfs van doorslaggevende beteekenis te zijn bij de waardeering van een mensch op zichzelf. Niettemin ontheft ons dit niet van de verplichting bij de problemen die de soort betreffen, d.w.z. bij de vraag van het bloed, rekening te houden met het lichaam zoowel als de ziel en beide naar waarde te schatten. Ook al erkent men de ziel nog zoo zeer, toch zal de volmaaktheid van het lichaam, mits zij uitdrukking van *soortgelijke* en *rechtgeaarde* schoonheid is, tot verplichte

grondgedachte van een voor onze voorouders verantwoorde bewuste selectie van ons bloed worden.

Wij hebben boven reeds gezegd, dat het door de Voorzienigheid als volgt bepaald is: De man plant zich slechts door de vrouw voort. De vrouw is dus beslissend voor het gehalte aan erfgoed van zijn kinderen. Zooals de wissel de richting van de rails, waarop de trein kan rijden, bepaalt, bepaalt het bloed van de vrouw de erfelijke waarde en daarmede de ontwikkelingsmogelijkheden van zijn kinderen. De vrouw is het, die ons bloed behoudt, vermeerdert en behoedt, daar zij door haar bloed de richting, waarin de kinderen zich kunnen ontwikkelen, een ongunstig verloop kan geven, of op zijn minst de ontwikkelingsmogelijkheden van een geslacht kan beperken.

Het is een levenswet, dat de man door prestaties, die aan zijn aangeboren aard beantwoorden, bewijst in hoeverre hij zijn bloed waardig is. De wet van het bloed verlangt van een man in den strijd om het bestaan de daad: en geen willekeurige prestaties, maar daden in het belang van zijn bloed en zijn volk. Het wekt altijd eenigszins den lachlust op, wanneer een man zich op zijn voorvaderen beroept, zonder zich hun door eigen daden gelijkwaardig te toonen. Voorvaderen zijn altijd alleen maar een aanwijzing voor de mogelijkheid tot daden, maar nooit een bewijs daarvoor. Pas de daad, die het geslacht waardig is, toont wat een man waard is. Een edele inborst en een edele

gestalte, ook edele voorouders kunnen bij een man goede verwachtingen wekken, maar het bewijs voor zijn inborst blijft steeds de daad, die blijk geeft van zijn rechtgeaardheid. Deze gedachte ligt ook oorspronkelijk aan den ridderslag ten grondslag, welke den als ridder geborene pas op grond van ridderlijke daden onder de edelen opnam; op dergelijke overwegingen berustte ook de Middeleeuwsche meesterproeve der handwerkslieden, welke de gezellen pas in het gilde der meesters opnam, nadat zij een proeve van hun vakbekwaamheid hadden afgelegd en zich dit persoonlijk waardig hadden betoond. In het officierencorps van ons leger worden deze beginselen ook thans nog in eere gehouden.

De prestatie van de vrouw voor haar volk en haar geslacht zijn haar kinderen. Als niet bijzondere omstandigheden kinderloosheid veroorzaken, blijft dit beginsel van kracht. Kinderen zijn echter aan voorwaarden gebonden, welke een volwassen meisje pas als vrouw en moeder kan verwerkelijken, maar niet als maagd. De edelste prestatie van de vrouw, het kind, is dus vóór het huwelijk of althans vóór de keuze van een man, moeilijk of liever in het geheel niet te toetsen, daar men op zijn best de ingetreden zwangerschap kan vaststellen, maar daarmede nog niets afweet van het te verwachten kind. De waarde van een meisje als moeder is voor een man aanvankelijk niet direct vast te stellen. De man moet van indirecte overwegingen uitgaan,

om haar waarde te kunnen schatten. Schoonheid en lieftalligheid, gezondheid en adel van het bloed zijn bijv. bij onze jonge meisjes aanwijzingen voor wat zij kunnen presteeren; hieraan moet een man zich houden, als hij zich een beeld wil vormen van de toekomstige moeder van zijn kinderen, die hij voor zijn voorouders moet kunnen verantwoorden. De kennis van de lichamelijke en geestelijke waarde van een jong meisje is derhalve voor een man een van de meest essentieele voorwaarden om niet verlegen te staan tegenover de vraag van de voortplanting van zijn bloed en daarmede tegenover de vraag van de veredeling van ons volk. De rechtgeaarde man van ons volk, die kinderen wil hebben, zal in de toekomst geschoold moeten zijn om de ideale vrouw van zijn soort te kunnen kennen en beoordeelen.

Dit vast te stellen beteekent principieel ook een erkennen van het lichaam als de soortgebonden uitdrukking van ons bloed. Hierin zal de nieuwe ordening van ons denken, uitgaande van de idee van het bloed, zeer vèrstrekkende gevolgen hebben, wanneer wij tenminste niet in uiteenzettingen op zuiver geestelijk terrein willen blijven steken. Want wij dienen de levenswetten van ons bloed niet, wanneer wij onze betoogen hieromtrent alleen maar steeds van elkaar overschrijven, in plaats van ze in de wereld om ons heen in te schakelen en uit te dragen, opdat ze vruchtbaar voor ons zullen zijn. De erkenning van de wet van het

bloed noopt ons, het lichaam als uitdrukking van onze soort te erkennen. Wanneer men dit niet doet, blijft al het praten over bloed tenslotte maar een halfheid. Wel weten wat juist is, maar het niet doen, is laf en minderwaardig. Al aanvaardt men het zichtbare deel van het lichaam, dat al naar gelang het spel van de mode nu eens meer dan minder bedekt is, dan wil dat nog niet zeggen, dat men het lichaam als geheel aanvaardt. Ook daarover moet men het met zichzelf eens worden. Het lichaam als geheel is ons door God gegeven, en zeker niet alleen maar dat deel, dat modegrillen ons toestaan te zien.

Het komt er op aan, het lichaam weer in de orde van ons bestaan en in het bijzonder van ons dagelijksche leven te betrekken. Dit beteekent tot het uiterste doorgedacht, de naaktheid principieel erkennen. Dit beteekent echter niet de naaktheid om haar zelfs wille te erkennen, maar terwille van haar beteekenis voor het bloed, en aldus dit bloed levende werkelijkheid te laten worden. Aldus gezien hangt het er dus alleen maar van af, hoe wij innerlijk tegenover de naaktheid staan. Maar hiermede is het bij lange na nog niet een aangelegenheid van handelingen op het gebied van de naaktheid. Dit laatste is een vraag van tact en betamelijkheid en valt buiten het kader van deze beschouwingen.

Maar toch is het noodzakelijk, dat wij innerlijk tot een oplossing van deze vraag komen, daar de levenswetten van

het bloed geen halfheid dulden en een ondubbelzinnige houding verlangen. Vast staat slechts, dat alles wat de naaktheid zoo maar met onzedelijkheid op één lijn stelt, onzin is.

Onze voorouders waren een volk, dat het lichamelijke erkende en in deze vragen natuurlijk en vrij van vooroordeel dacht. Deze houding was geen barbaarsche primitiviteit, zooals men het zoo gaarne voorstelt. De zede van de onbevangen aanvaarding van het lichamelijke zooals deze bij onze voorouders heerschte, is in Duitschland tot den Dertigjarigen oorlog blijven bestaan en in Zweden en Finland tot op den huidigen dag. Wij zijn in dit opzicht over de verhoudingen bij onze Germaansche voorouders nauwkeurig ingelicht. Zoo zegt bijv.

Tacitus (20):

„Doorgaans in huis naakt, groeit de jeugd op tot dien lichaamsbouw, tot die lichaamsgestalte, die ons zoo zeer verbaast."

Caesar (Over de Gallische oorlogen, boek VI):

„Van kindsbeen af betrachten zij oefening en harding. Wie zich het langst onthoudt van geslachtelijk verkeer, oogst de hoogste lof; dit verhoogt den lichaamsgroei, naar zij meenen, vermeerdert de kracht en staalt de spieren. Voor het twintigste jaar omgang met een vrouw te hebben gehad, behoort tot de smadelijkste verwijten; *en toch heerscht er geen geheimzinnigheid in dezen, daar zij ge-*

meenschappelijk in de rivieren baden en zich zoo kleeden, dat een groot deel van het lichaam naakt blijft.

De Kerk eerst mengde zich erin en veroordeelde deze toestanden, maar zij is er nooit in geslaagd haar opvatting geheel en al ingang te doen vinden. De kerkvaders constateerden bijv. naar aanleiding van het gemeenschappelijke baden der geslachten bij de jonge meisjes: „dat deze hun aan schuchterheid en kuischheid gewijde lichaam aan wellustige begeerige blikken prijsgeven". Maar slechts heel, heel langzaam vermocht een dergelijke, volkomen on-Germaansche opvatting bij ons volk vasten voet te krijgen.

De sleutel tot het begrijpen van deze tegenstelling in opvattingen in de geschiedenis van ons volk is wellicht te vinden in het feit, dat voor de Germanen de opvoeding van de jeugd tot onbevangenheid in alle vragen betreffende het lichaam, een middel tot het gezondhouden van hun ras en hun bloed beteekende, terwijl de Kerk, omdat zij wellicht het feit van de verschillende waarden van het bloed met haar leerstelling van de gelijkheid van alle menschen niet in overeenstemming bracht, het lichaam verdoemde en zoo den weg bereidde, waardoor alleen de ziel tot waarde-inhoud van haar leer werd. Misschien is het ook wel de eenzijdige erkenning van de ziel geweest, welke kerkelijke kringen tot de instelling deed komen, het lichaam en alles, wat men daaraan met Gustav Frenssen het „brongebied des levens" zou kunnen noemen, slechts nog als het

vat der driften te laten gelden en aldus als zondig te verwerpen. In ieder geval kwam het tenslotte zoover, dat mooie en rechtgeaarde meisjes welhaast het vogelvrije doelwit konden worden voor de vervolgingswoede van fanatieke menschen. De schoonheid werd tot een vloek. In den gruwelijksten tijd van de Duitsche geschiedenis, in den tijd van de geestelijke epidemie der massale heksenvervolgingen, kwamen honderden, ja duizenden Duitsche meisjes onder hoon en marteling om het leven, in plaats van als moeder de levenskracht van haar volk te behouden. Deze heksenvervolgingen komen ongetwijfeld ten laste van de dienaren der Kerk, maar het valt zeer te betwijfelen of ze ook ten laste van de leer van de Kerk komen. Thans is echter geen twijfel meer mogelijk, dat oorzaak en uitvoering van dezen waanzin, in hooge mate ten laste komen van dat volk, dat Jahwe aanbidt en niet onzen God, en dat met deze heksenvervolgingen een doelbewuste tegenselectie in ons bloed heeft doorgevoerd.

In haar uitwerking even ernstig was in de laatste honderd jaren ook een andere verspilling van waardevolle erfstroomen van ons bloed: de joodsche ontwijding der vrouw. De jood verstond het den Germaanschen mensch aan zichzelf te doen twijfelen, hem van zijn bloed te vervreemden en door in alle leven een overdreven waarde aan het geslachtelijke toe te kennen, het edele bloed van onze vrouwen en meisjes tot ziellooze voorwerpen van genot

naar beneden te halen. De geslachtelijkheid kreeg de overhand en werd tenslotte tot goeden toon. Ook de naaktheid werd al spoedig in dienst van het joodsche sloopingswerk gesteld. En juist deze omstandigheid heeft er veel toe bijgedragen den blik van ons volk ten aanzien van dit probleem te vertroebelen, zoodat ook thans nog vele dwangvoorstellingen op het gebied van het onverhulde lichaam hierop teruggaan. Mag de Kerk door de heksenvervolgingen in omvangrijke mate waardevol bloed aan zijn natuurlijke bestemming hebben onttrokken, toch was de weg van het jodendom in de 19e eeuw, en in het bijzonder in het vlak achter ons liggende tijdperk, weliswaar niet zoo bloedig, maar in zijn uitwerking op onze volkskracht zeker niet minder funest. De joodsche ontwijding der vrouw spruit voort uit de kerkelijke heksenvervolgingen; beide hebben één gemeenschappelijken geestelijken vader: Jahwe!

Het lijdt wel geen twijfel, dat datgene, wat wij boven aanhaalden, hetgeen Tacitus en Caesar ons over onze voorouders berichten, mede hielp de grondslagen te scheppen van die niet aan banden te leggen Germaansche volkskracht, welke de laatste duizend jaren onze geschiedenis hebben gedragen en waarop wij heden nog teren. Want wat wij nu nog zijn en tot stand brengen, danken wij alleen aan wat wij aan Germaansch bloed in ons hebben. Wij hebben alle reden tot dergelijke opvattingen omtrent de zedelijkheid onzer Germaansche voorouders terug te

keeren, zooals zij ons door overlevering bekend zijn, nu onze eeuw ons weer de waarde en beteekenis van het bloed heeft doen inzien. Welke weg hierbij moet worden ingeslagen hoeft hier niet nader te worden besproken en doet ook niet ter zake, daar het gevoel van ons volk voor tact en betamelijkheid dezen weg wel zal vinden, wanneer het eerst maar eens heeft ingezien, dat ook dit een plicht is, dien het eenmaal op de een of andere wijze meester moet worden.

Wij komen tot het slot van ons betoog. Onze eeuw heeft de poort wijd voor ons geopend, opdat wij een nieuw gebied met nieuwe inzichten aanschouwen. Vrijwel onontsloten ligt dit gebied nog voor ons. En meer doordat we ze doorvoelen dan ze ons bekend zijn, beseffen wij de nieuwe en groote verplichtingen, die op ons toekomen, en welke ons de wetenschap van de erfelijkheid van het bloed brengt.

Deze verplichtingen willen en moeten vervuld worden. Germaansche menschen hebben het licht, dat ons het inzicht van de erfelijkheid heeft gebracht, op den drempel van onze eeuw ontstoken. Duitschland is als schouwtooneel van dit inzicht door het lot uitverkoren. Het Duitsche volk zal zich bijgevolg niet aan zijn taak kunnen onttrekken, op dezen weg van het inzicht verder te gaan en het licht van het bewustzijn van de heiligheid van het bloed te behouden en stralend over de volkeren der wereld te doen schijnen.

Langs dezen weg zullen wij op een goeden dag de

wereldheerschappij van het jodendom kunnen breken, omdat de heerschappij van het jodendom slechts mogelijk is, zoolang de niet-jood de wetten van het bloed vergeet. Want alleen, wanneer de niet-jood de wetten van zijn bloed vergeet, kan de jood zijn wetten van het bloed doen overheerschen. Maar met het verwerpen van het joodsche bloed alleen is de vraag van het bloed van ons ras nog niet beantwoord, om nog maar te zwijgen van het beheerschen van de levenswetten van ons bloed; evenmin als men een akker bebouwd kan noemen, wanneer men slechts het onkruid wiedt. *De aanvaarding van de levenswetten van ons bloed, de vereering van de voorouders, aan wie wij ons bloed danken, en de verwekking van tegenover onze voorouders verantwoorde kinderen, zijn de nieuwe wetten voor een nieuw tijdperk.* Aan het einde van dezen weg, welken wij op den drempel van deze eeuw hebben betreden, zal staan de edele Germaansche mensch.

Ons wacht de taak het moderne leven van onze steden en onze techniek in overeenstemming te brengen met de levenswetten van ons bloed. Bloed zonder bodem vervloeit. Dat weten wij. Wij weten ook, dat bloed zonder bewuste selectie en zonder verantwoording tegenover onze voorouders geen stand houdt. Voor ons geldt de wet, dat bloed zonder bodem op den duur niet kan blijven voortleven. Wij mogen ons bloed niet in een door het joodsche liberalisme tot onwikkeling gekomen grootestadsbeschaving laten

wegsijpelen. Niet tegen de stad richt zich onze leuze, maar wij probeeren haar in te schakelen in overeenstemming met de ordening van ons volk volgens de levenswetten en haar voor ons bloed doodelijke eigenschappen te overwinnen. Bloed en bodem zullen dan ook wederom de steunpilaren van een waarachtig en natuurlijk bestaan van ons volk worden, zoodat de generaties van ons volk tot in de eeuwigheid levend worden gehouden.

Tegenover de hoogdravende ideeën van het jaar 1789, de ideeën van vrijheid, gelijkheid en broederschap, die den misdadiger even hoog aanslaan als den edelen mensch, en tegenover haar verheerlijking van het verstand die ons van het werkelijke leven vervreemdde en ons de heiligheid van het bloed ontrouw deed worden, stellen wij de wet van het bloed. Krachtens het bloed, dat wij van onze voorouders hebben ontvangen, begrijpen wij ons volk. En wij deelen dit volk in naar de prestaties van elken volksgenoot afzonderlijk en ordenen het aldus rechtvaardig en volgens de beginselen van de levenswetten. In de rijksgedachte doen wij ons volk als geheel zichzelf hervinden en verwerkelijken het als rijk in een voor dit volk geëigenden staatsvorm. Aldus komen wij, uitgaande van de bloedgedachte, tot een geheel nieuwe waardeering van alle waarden, een gebeurtenis, welke ons echter het nieuwe inzicht in de waarde en het wezen van den Germaanschen mensch schenkt en aldus op haar beurt weer den

nieuwen grondslag vormt tot het ontstaan van een tijdperk van bloei van onzen aard en onze kultuur door deze Germaansche menschen.

Thans wordt duidelijk, dat de bloedgedachte als zoodanig de dragende idee van de 20e eeuw zal worden en alle problemen van de 20e eeuw slechts gewaardeerd kunnen worden in hun verhouding tot de bloedgedachte. De overwinnaars in dezen geestelijken strijd van de 20e eeuw zullen niet diegenen zijn, die uit burgerlijke gemakzucht tot de tactiek van compromisoplossingen van de bloedgedachte neigen, maar diegenen, die den moed zullen hebben de bloedgedachte tot in de uiterste consequenties door te denken en te aanvaarden.

Voor alle gebeuren staat steeds de wil. Wanneer wij ons nu eerst maar eens zonder terughouding en zonder voorwaarden te stellen willen uitspreken voor ons bloed en zijn levenswetten, zullen ook spoedig middelen en wegen worden gevonden, welke noodzakelijk zijn om ons bloed ook in de toekomst levend te houden. Wij moeten ten volle met onze eeuw instemmen en onze beste krachten inzetten om haar taak te vervullen.

Waar een wil is, is een weg!

Bij de Volksche Uitgeverij Westland te Amsterdam zijn verschenen:

Baldur von Schirach

Revolutie in de Opvoeding

Vertaald door F. M. v. d. Maas. Geb., gld. 4.50

De lezer vindt in deze voortreffelijke uitgave de grondslagen der nieuwe nationaal-socialistische opvoeding zoo helder uiteengezet en zoo diep menschelijk doorvoeld, dat hij, hoe zijn houding tegenover het nationaal-socialisme ook moge zijn, de waarheid ervan en de waarde zoowel voor de lichamelijke, als geestelijke vorming zal moeten erkennen.

„Revolutie in de Opvoeding" zij der geheele onderwijswereld en allen, die het goed meenen met de opvoeding onzer jeugd, met aandrang ter lezing aanbevolen. *Oost-Geld. Volksbode.*

Konstantin Hierl

Gedachten over Opvoeden en Leiden

(Westland-Serie 8) Ingenaaid, gld. 0.30

Deze brochure is een hoofdstuk uit het standaardwerk van Konstantin Hierl. Ze geeft een goed beeld van de woorden, die Adolf Hitler geschreven heeft in het partijboek van de Nat.-Soc. Partij, n.l.: „Wees als leider hard in eigen plichtsvervulling, vastberaden in het verrichten van wat noodig is, behulpzaam en goed jegens uw ondergeschikten, nooit kleingeestig bij het beoordeelen van menschelijke zwakheden, grootmoedig in het erkennen der behoeften van anderen en bescheiden in die van uzelven."

E. F. Bartelmäs

Het Jonge Rijk

Vertaald door Martien Beversluis.

Met 106 illustraties. Gebonden, gld. 5.50

De bedoeling van dit zeer rijk geïllustreerde werk is, een aanschouwelijk beeld te geven van de jeugd, die met haar naam den naam van den Führer, Adolf Hitler, heeft vereeuwigd. En hoe zou dit doel beter bereikt kunnen worden dan door de jonge leiders en hun volgelingen zelf te laten spreken? Wij vinden in dit boek dus bijdragen van leiders van de „Hitlerjugend", afgewisseld door hetgeen een Hitlerjongen of een „Pimpf" ons zelf wist te vertellen.

Konstantin Hierl

De Arbeidsdienst

Vertaald door S. W. F. Margadant.

Gebonden, gld. 4.25

Wat in deze Nederlandsche bloemlezing is bijeengebracht, geeft een helder overzicht van den oorsprong, den groei, het wezen en het doel van den arbeidsdienst, in de geestdriftige gespierde taal van zijn dichter. Het is een mooi boek. Wie hiervan kennis neemt, zal dit niet berouwen.

Nieuwsbulletin v. h. Ned. Chr. Persbureau.

K 967